

André Ferenc

SZERPENTIN

ha még egy kanyart ilyen gyorsan
veszünk be, akkor kifolyik belőlem
minden, amit a nagy belénk
tömött, nem bírom már magamban
tartani a cipőt, ami túl kicsi volt,
de hordtam egész héten, nehogy
megsértődjön, és esténként
vattába áztattam a sarkam és
a lábujjaim, és kinyitottam
az ablakot, hogy szellőzzön
ki az izzadság és a vérszag,
bár azt nem utáltam, csak féltem,
hogy megtudja, szóval kérlek,
ne menj ennyire gyorsan, mert
lecsúszik a hátamról is a takaró,
rajta van még a folt, amit
a sárga trikómból vágott ki, pedig
az volt a kedvencem, persze már
el volt az szakadva, de akkor is,
hogy vághatta szét, éreztem mindig
amikor hordtam, még rajta a szárító
nyomát, mint a bordáim, olyan biztos
és kiszámítható volt, úgyhogy
kérlek, ne menj ennyire gyorsan,
mert ezt már nem bírom megemészteni,
tényleg nem, a tükörben minden
túl kicsinek látszik, és én utálok
a szerpentineket, mert megbízhatatlan
minden autó, ami követ, ahogy gurulunk
kifele a kígyó gyomrából, és a kígyó
is kúszik kifele az én gyomromból, legalább húzd
az ablakot lejjebb, hogy fújja ki a
szél a hajamból a kolbász szagát,
amit titokban adott ide nagy,

nehogy andrás tata meglássa,
és fújja ki a mustár illatát és fújja
ki azt, hogy nem ismerném fel
a fényképekről sem, és fújja ki azt,
hogy nem tudom, hogy mi közöm
volt hozzá, fújja ki az asztal lábát,
amiről ettük azt a húslevest,
ami csak a nagyanyám behullott hajszájai
és a kezével gyúrt galuskái miatt
volt olyan, amilyen, hogy essen le
az akasztóról a kalap, mert annak
nincs helye ott, nem szabadna ott
lennie, mint a fájásnak a hátban,
mert elaludtam a kanapén egyszer,
és azóta a kanapé minden sajkása
átköltözött a gerincembe, és fújjon
le mindent, amiért nem tudtam
megharagudni, hogy a bátyám nevén
szólított, és menjünk már inkább
gyorsabban, nem számít, mi
folyik még itt, csak érjünk haza,
köpjön ki végre a kígyó az ágyamba,
hogy javítsanak ki a rugók
minden görcsöt a gerincből,
mindent, amiről azt mondom,
ismerem, pedig még a nevét
is csak márványról tudom.

Ambroozia, 2015/6.

■ André Ferenc 1992-ben született Csíkszeredában. Verset ír.